

Stari lovec.

Pred nekaj leti se je naselil v naši vasi star mož. Ljudje so mu rekli lovec ker je pravil, da je bil nekdanj res lovec.

Hodil je od hiše do hiše; tu in tam malo posedel, in če mu je kdo ponudil mal dar, se ga ni branil, ampak rad ga je vzel. Vendar prositi ni imel navade.

Govoril je sploh malo in še do tega si ga težko pripravil. Odkod je prišel, ni sploh nihče vedel. Kadar ga je kdo vprašal po njegovih razmerah, je nagubanjil čelo, zamrmral in brzo odšel. Ljudem se je to čudno zdelo in začeli so marsikaj ugibati o njem.

Dokler je bilo poletje, se mu je že še godilo. Hrane je dobil pri ljudeh, nekaj obleke tudi, spal je pa največ kar v gozdu.

A ko je nastopila jesen in zima, je bila druga. Primoran je bil prositi po hišah, naj ga vzamejo pod streho. A skoro povsod so mu nasvetovali, naj gre k sosedu. Obhodil je skoro vso vas, a brez uspeha.

Slednjič gre še k grajskemu lovcu. In glej! Kjer se je najmanj nadejal, je dobil gostoljubno streho.

Grajski lovec in njegova žena, oba že precej priletna, sta ga prijazno sprejela, pa s pogojem, da jima bo pasel čez leto kravico. Bila sta namreč brez otrok; poleg svoje hiše sta imela nekaj polja in kravico, katera ju je živila.

In lovec Blaž, tako mu je bilo namreč ime, je rad pasel kravico grajskega lovca in njegove žene.

Bil je zadovoljen s svojim poslom. Ves dan je presedel na travniku, pušil iz pipice in pazil na kravo. Kmalu smo se ga privadili tudi mi otroci. Začeli smo hoditi k nemu na pašo, on pa nam je pripovedoval pravljice o strahovih, zmajih in drugih strašnih rečeh.

Postajal je vedno prijaznejši in zgovornejši. Tudi ljudje so se ga počasi privadili. Samo tega ni hotel nikomur povedati, kje je doma in zakaj je prišel v našo vas.

Jesen je že jemala slovo. Drevje je izgubljalo listje, in trava se je jela sušiti, ker je bila vsako jutro slana.

Tudi služba pastirjev je nehala za to leto. Gotovo ni bil tega nihče bolj vesel kot pastir in lovec Blaž. Zdaj je bil spet prost in je lahko hodil s svojim gospodarjem, grajskim lovcem, po gozdih. In to ga je tudi neizrečeno veselilo. Videlo se mu je, da je vajej lovskega življenja.

Zvečer je prišel Blaž večkrat v vas; najrajši seveda k „Matičku“, kjer so se zbirali starčki, da so kako pametno uganili. Veselje jih je bilo poslušati. Mi bosopeti srajčniki smo se splazili za peč in na uho vlekli pomenke.

Najbolj smo se vselej veselili Blaža. Zakaj kot lovec je doživel mnogo zanimivega.

„No, striček Blaž, nocoj se pa še nas usmilite, pa nam kaj povejte“, se oglasi Matijčev Tonče izza peči, ko stopi Blaž v sobo. „Saj res, saj

res!“ se oglasimo vsi. „Veste, tisto povejte, kako ste meevede lovili“, oglasi se zopet Tonče.

Blaž pa je sedel k peči, malo povlekel iz kratke pipice in začel: „No, ker vam zadnjič nisem utegnil povedati, kako sem medvede lovil, vam bom pa nocoj. To je bilo tako-le: Takrat, ko sem bil jaz še lovec daleč tam v gorah, je bilo po naših gozdih še precej medvedov, dasiravno so jih lovci strastno preganjali. Takrat sem bil lovec pri nekem graščaku. Grad je stal precej visoko na hribu; pod gradom se je razprostirala vas, za njim pa prostrane gošče, še bolj proti vrhu pa planine, kjer so pasli pastirji svoje črede.

Nekega dne gresta dva kmeta napravljat drva v goro. Proti poldnevu prisopihata vsa prestrašena v vas. Ljudje ju sprašujejo, kaj jima je; a bila sta tako prestrašena, da sta jim komaj dopovedala, kaj sta videla. „Vsi svetniki nam pomagajte! Štirje medvedi so naju podili!“

Ljudje so pa novico nesli graščaku, in takoj drugi dan smo šli st kat za medvedi.

Zgodaj zjutraj sta nam šla kmeta kazat kraj, kjer sta videla medvede. In kmalu smo se razšli po gozdu. Iskali smo in iskali, psi so gonili, javkali, a o medvedih ni bilo ne duha ne sluha. Tako je prešel dan, in na večer smo šli prazni domov. Mislili smo že, da sta nas kmeta pošteno nalagala.

Nekega dne pa spet lazim po gozdu, krenem na mahovito skalo ter zrem v dolino. Kar zagledam pod seboj medvedko, ki se je igrala z dvema mladičema. Dasiravno nisem zajčje naravi, vendar sem se tako prestrašil, da bi bil kmalu puško vrgel v grmovje in zbežal domov. A vendar nisem! Pogum velja, sem si mislil. A vendar treba prej vse preudariti. Da bi streljal, se mi je zdelo prenevarno. Hitro mi pride na misel zvijača. Odkrušim torej precej veliko skalo in jo zavalim po bregu. Zver se vsa besna zakadi za njo. Ta trenotek pa porabim jaz. Brzo splezam po mladiča ter zbežim ž njima po gošči. Bil sem tako prestrašen, da sem se ves tresel. Ko pridem blizu gradu, zaslišim divje tuljenje medvedke. Ta glas me je tako pretresel, da sem komaj pribežal v grad.

Tu sem še-le zapazil, da nimam puške. Graščak je bil tako vesel, ko je videl dva mlada medveda, da mi je takoj povišal plačo.

Ves teden smo še slišali tuljenje medvedke, a na muho nam ni prišla. Puško sem našel takoj drugi dan. Pustil sem jo na mestu, kjer sem ujel mladiča. Medvedka je takoj utihnila; preselila se je gotovo drugam.“

Tako nam je pripovedoval lovec, mi smo se pa čudili njegovim hrobrosti. Medved je le medved.

* * *

Tako je minila zima in prišla vesela pomlad. Zopet je moral voditi lovec kravico na pašo. Dolgčas mu je bilo samemu na paši.

Nekega dne ga je začel tresti mraz in ostal je doma. Moral je leči. Začelo se mu je tudi mešati. Vedno slabši je postajal. Ko se mu vrne zavest, pokličejo gospoda župnika, da ga spravijo z Bogom.

Na večer, ko pride grajski lovec domov, ga pokliče bolnik k sebi, Zelo slab je že bil, a vendar čuti še toliko moči, da sede. Potem pa začne govoriti: „Predno se ločim s tega sveta, dragi moj dobrotnik, bi rad vsaj enemu povedal to, kar mi je toliko časa na srcu. Toda prosim te, ne pripoveduj tega ljudem, sicer ne bom šel mirno s tega sveta. Vidiš“, nadaljuje s hripavim glasom, „ravno v tej hiši, kjer sedaj umiram, sem se rodil. Moj oče, Bog jim daj večni mir in pokoj, so bili grajski lovec, kot ti. Ko izpolnim šestnajsto leto, mi umrjo oče. Bila sva torej z materjo sama. Kaj sva hotela sedaj? K sreči je bil grajšček tako dober, da me je vzel za gozdnega čuvaja. S tem sem si toliko prislužil, da sva mogla z materjo shajati.

Ta kočja je bila takrat še graščinska last. Stanovala sva v njej midva z materjo in — tvoji starši. Takrat si bil ti star komaj leto dni. Tvoj oče je bil gozdni čuvaj, kakor jaz.

Graščak, ki je bil jako strog, nama je zapovedal, da ne smeva nikomur pustiti, da bi pobiral drva. Ljudje takrat še niso imeli prida gozdov; zato so zlasti revni hodili večkrat pobirat suhljad.

Meni so se revni ljudje v srce smilili. Če sem videl koga, da pobira suhljad, ga nisem nikdar naznanil.

Ves drugačen je bil tvoj oče. Niti vejice ni pustil nikomur pobrati. Ne vem, je-li tako natanko izpolnjeval graščakovo zapoved, ali je morebiti sovražil ljudi.

Večkrat me je opomnil, naj strožje pazim na ljudi. A jaz ga nisem poslušal. Nekega dne sva se nekaj sprla, in takoj me je šel zatožiti graščaku. Bil sem odslovljen.

Tedaj sem bil brez službe. Služit sem šel v vas za — pastirja. Kmalu potem mi umrjo mati. Bil sem čisto osamljen na svetu. A naveličal sem se tudi pastirske službe. Šel sem po svetu. Dokaj časa sem bil lovec pri nekem graščaku visoko v gorah.

Na stara leta sem moral prosjačiti. Ko sem že menil, da se mi bliža zadnji dan, sem prišel še enkrat semkaj v domačo vas, kjer sem preživel najsrečnejše dneve svoje mladosti. Gnala me je sem radovednost, ali še živi vaša rodbina.

Predno se pa ločim od tod, se ti še enkrat zahvalim za dobrote, ki si mi jih skazal.

Starec je spet legel. Grajski lovec mu ganjen poda roko in pravi: „Če so ti moj oče zagrenili mladost, odpusti jim, prosim te!“ — „Odpuščam, z Bogom, moli zame . . .“ To so bile zadnje besede lovca Blaža. Nato je mirno v Gospodu zaspal.

Drugo jutro je vedela vsa vas, da je umrl lovec Blaž. Ljudje so ga hodili trumoma kropit in mu želeli večni pokoj, katerega ni našel v tej solzni dolini.

